

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobce M.P.**, zastoupeného Ing. Ladislavem Kubicou, daňovým poradcem, se sídlem Rokycanova 1929, Sokolov, proti **žalovanému Finančnímu úřadu v Karlových Varech**, se sídlem Západní 19, Karlovy Vary, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu a navrhoval, aby soud rozhodl: „*Žalovaný Finanční úřad v Karlových Varech je povinen vydat rozhodnutí dle žádosti žalobce ze dne 23.12.2010 o prominutí příslušenství daní dle ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., v aktuálním znění, § 55a a to nejpozději do třiceti dnů od právní moci rozsudku.*“ Zároveň požadoval, aby mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobu odůvodnil žalobce tím, že dne 23.12.2010 podal žádost o prominutí příslušenství daní dle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (*dále jen ZSDP*). Touto žádostí žádal o prominutí vyčíslených a sdělených, ale stejně tak doposud nesdělených příslušenství daní tak, jak o těchto skutečnostech vede evidenci Finanční úřad v Karlových Varech (*dále jen žalovaný*). Dne 10.1.2011 vydal žalovaný výzvu k odstranění pochybností, ve které požadoval sdělit ty údaje, které jsou zcela v jeho kompetenci a tudíž z obecných zásad pro správní řízení zcela nadbytečně je požadoval po žalobci. Žalobce odpověděl sdělením, ve kterém rozvedl svou žádost a uvedl, že požadované podklady je možné sdělit postupem, kdy žalovaný vyčíslí všechna aktuální příslušenství dle evidence, kterou vede ze zákona jako povinnost, a tento výstup žalobce obratem připojí ke své žádosti, aby byl naplněn formální i když zcela neracionální požadavek žalovaného. Dne 10.2.2011 vydal žalovaný výzvu k uhrazení správního poplatku vázícího se k předmětné žádosti a tudíž seznal, že žádost žalobce je srozumitelná a pochopitelná co do obsahu a předmětu. Dne 7.4.2011 však žalovaný na předmětnou výzvu reagoval rozhodnutím o odložení žádosti. Na to žalobce reagovala jako na nečinnost správního orgánu s pokusem o nápravu podáním stížnosti dle ustanovení § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějšího předpisu (*dále jen „daňový řád“*) a § 38 téhož zákona k nadřízenému orgánu žalovaného. Postup odvolacího orgánu i samotného žalovaného však nesjednal nápravu.

3. K žalobě připojil žalobce kopie listin obsahujících úkony žalobce i žalovaného v žalobě zmiňované.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Konstatoval, že při posuzování žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně jako mimořádného opravného prostředku při správě daní byl veden charakterem navrhovaného řízení a jeho potřebami, kde vážný (jak vyplývá z kontextu následné žaloby) právní zájem žadatele (tj. žalobce v této věci) byl do značné míry determinován angažovaností, kterou pro jeho úspěšné naplnění žadatel ve skutečnosti podstoupil. Podání žalobce, ve kterém navrhoval povšechné prominutí svých daňových povinností vybraného typu, navozuje silně formální přístup z jeho strany motivovaný maximalizací možnosti úlev při vědomí následného zániku účinnosti dotčeného institutu, což jako okolnost není ve věci nijak rozhodné. Správní orgán však při vyřízení žádosti nemohl sám o sobě předjímat rozsah žalobcem míněných situací nebo jednotlivých výsledků vyměřovacího řízení, aby o nich mohl vůbec konkrétně rozhodnout, neboť by tím svévolně omezoval právo žalobce na spravedlivé, resp. transparentní projednání věci a byla by tím nepřípustně založena i nepřezkoumatelnost jeho rozhodování. V rámci vzájemné součinnosti a v zájmu dosažení projednatelnosti návrhu proto správní orgán na tento nedostatek podání žalobce upozornil a vybídl jej, v jakém směru má pro potřeby navrhovaného řízení svou žádost doplnit. Žalobce však tomuto konkrétnímu a klíčovému požadavku nevyhověl, přestože erudovanost jeho zástupce a správní instituty garantované daňovým řádem mu umožňovaly situaci účinně řešit a možnosti projednání svých zájmů dosáhnout. Správnímu orgánu tak nezbylo, než v souladu se svým předchozím upozorněním aplikovat na daný případ zákonný důsledek, kterým bylo v podstatě marné odložení věci.

Pokud se žalobce dovolává srozumitelnosti své žádosti pro správní orgán na základě jeho výzvy k úhradě správního poplatku, pak žalovaný konstatuje, že se jedná o jiné řízení, které s obsahovou stránkou žádosti nemá spojitost, pouze je jí iniciováno a znamená povinný postup správního orgánu podle zvláštního zákona, jak bylo žalobci vysvětleno ve vyřízení stížnosti dopisem ze dne 13. 6. 2011.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

6. O věci samé rozhodl soud po provedeném jednání, při němž žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalovaný k dotazu soudu uvedl, že ke dni jednání soudu nešlo k vydání rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 23.12.2010.

7. Žalobce uvedl, že mezi základní zásady správního postupu patří povinnost správního orgánu nevyžadovat po subjektu ty údaje, které má správní orgán k dispozici, byť i jen nepřímo. Požadavek, aby žalobce předložil položkovou konkretizaci jednotlivých příslušenství daně, překračuje nejen základní zásady správního postupu, ale je i mimo reálné možnosti žalobce. Žalovaný je ten, kdo má ze zákona povinnost vést přesnou evidenci a předložit přesné vyčíslení všech položek na daňovém účtu žalovaného, tedy i příslušenství v zákonem definovaném okamžiku. Je přepjatým formalismem požadovat po žalobci, aby sám předložil přesné položky příslušenství daně, navíc s uvedením čísel jednacích apod., zvláště s ohledem na skutečnost, že mu tyto položky nebyly závazným způsobem sděleny a nemohl tedy čísla jedací znát. Žalobce reagoval technicky přiměřeně, když požadoval, aby mu byly sděleny a vyčísleny stavy evidence daňových účtů, aby mohl tento soupis obratem doložit, jako požadovanou konkretizaci své žádosti. Jde přesně o tu absurdní situaci, které zákonodárce předchází uzákoněním obecných zásad správního řízení. Žalovaný však na tuto žádost reagoval velmi opožděně, což vyplývá ze spisového materiálu žaloby a předem zamítnul vlastní žádost. Ze své praxe zástupce žalobce, daňový poradce, uvedl, že tato situace nastala pouze u Finančního úřadu v Karlových Varech. Zcela identické žádosti byly podány u mnoha dalších finančních úřadů, kde se zástupce žalobce s postupem zamítnutí žádosti z titulu nedoložení jednotlivých položek nesetkal. Předložil žádost i rozhodnutí o ní, kde došlo k prominutí 100 % příslušenství. Doložil případ, kdy prominutí příslušenství daně přesahovalo částku 300.000 Kč (hranici, do které byl oprávněn promíjet finanční úřad), žádost byla postoupena Ministerstvu financí s návrhem, aby bylo příslušenství daně prominuto ve výši přesahující 60 % finančním úřadem vyčísleného příslušenství, a Ministerstvo financí jí vyhovělo.

8. Žalovaný uvedl, že je podaná žádost o prominutí příslušenství daně zcela v plné moci zástupce daňového subjektu a správce daně nemůže jen tak rozhodnout o žádosti, ve které není přesně pojmenováno, na kterých daních, v jaké výši, je požadované prominutí požadováno. Nehledě na to, že všechny platební výměry na úroky z prodlení z penále již jednou daňový subjekt obdržel.

V. Skutkový základ věci

9. Žalobce podal k žalovanému prostřednictvím svého zástupce, daňového poradce, datovou zprávou opatřenou elektronickým podpisem, dne 23. 12. 2010 *Žádost o prominutí příslušenství daní*, kde uvedl: „*Žádám o prominutí příslušenství daní, dle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., v aktuálním znění, vyměřených u všech daní za posledních šest let.*“

10. Žalovaný výzvou ze dne 10.1.2011 (čj 823/11/128911403139) žalobci podle § 74 odst. 1 d.ř. sdělil, že jeho žádost není způsobilá k projednání a vyzval jej k odstranění vad, tedy k doplnění • o konkrétní platební výměry na *úroky* z prodlení úhrad daňových povinností včetně doplnění výše předepsaných úroků a specifikace za jaká zdaňovací období byly předepsány a o jaké druhy příjmů se jedná, • o konkrétní platební výměry na *penále* z prodlení úhrad daňových povinností včetně doplnění výše předepsaných úroků a specifikace za jaká zdaňovací období byly předepsány a o jaké druhy příjmů se jedná. Pro splnění výzvy stanovil lhůtu 15 dnů ode dne jejího doručení a žalobce poučil: „*Budou-li vady podání ze dne 23.12.2010 odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na ně tak, jako by bylo předloženo bez vad v den původního podání. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným (§ 74 odst. 3 daňového řádu).*“ Dále žalobce upozornil, že mu „*vzniká s podanou žádostí povinnost uhradit správní poplatek dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích.*“ Výzva byla cestou datové schránky zástupci žalobce doručena 16.1.2011.

11. V odpovědi na výzvu doručené žalovanému 29.1.2011 je uvedeno: „*Žádám o prominutí všech položek příslušenství, penále nebo úroků u všech daní, pokud taková příslušenství vznikla, a to v době, za kterou je příslušenství ještě vymahatelné, tedy za posledních šest let před podáním žádosti o prominutí. Vzhledem k tomu, že příslušenství daní vzniká i bez vyměření a správce daně nemá okamžitou povinnost sdělovat platebním výměrem toto příslušenství, čehož bylo v hojné míře využíváno, a konkrétní vznik příslušenství daní nebyl daňovému subjektu sdělen, není mi v tomto případě konkrétní číslo jednacích výměřeného příslušenství daně známo. Odkazuji proto v tomto na evidenci správce daně, který skutečnosti ohledně výše příslušenství v jednotlivých položkách u jednotlivých daní eviduje v konkrétním spisu daňového subjektu. Pokud správce daně požaduje uvést tyto konkrétní skutečnosti, žádám, aby mi byl poskytnut výpis z evidence daňových povinností s uvedením položek vzniklého příslušenství daní, s uvedením čísla platebního výměru, kterým bylo toto příslušenství daňovému subjektu sděleno, případně vystavení tohoto platebního výměru, pokud příslušenství nebylo dosud daňovému subjektu sděleno. O tento výpis pak doplním svou žádost. Pokud k podané žádosti vznikne povinnost hrazení správního poplatku, bude tento na výzvu uhrazen. U zcela stejných žádostí podaných u ostatních finančních úřadů takovéto výzvy vydny nebyly. Je tedy zřejmé, že postup v této výzvě odporuje rozšířené správní praxi.*“

12. Žalovaný výzvou ze dne 4.2.2011 (čj. 21054/11/128911403139) žalobce vyzval v souladu s § 5 odst. 2 zákona č. 634/2004 Sb. k zaplacení správního poplatku v částce 1.000 Kč za provedení úkonu požadovaného v žádosti o prominutí příslušenství daní, neboť poplatek je splatný buď při přijetí podání, nebo později, vždy však před provedením úkonu. Lhůta byla stanovena 15 dnů ode dne, který následuje po doručení této výzvy. Výzva byla cestou datové schránky zástupci žalobce doručena 11.2.2011.

13. Žalovaný listinou označenou jako *Vyrozumění o neúčinnosti podání* ze dne 14. 4. 2011 (čj. 104526/11/128911403139) žalobci podle § 74 odst. 3 d.ř. sdělil, že jeho podání označené jako žádost o prominutí příslušenství daní, zaevidované dne 23.12.2010 pod čj. 176005/10/128911403139, se uplynutím lhůty stanovené ve výzvě čj. 823/11/128911403139 ze dne 10.1.2011 stalo neúčinným vzhledem k tomu, že podáním doručeným žalovanému 29.1.2011 nebyly vady podání ze dne 23.12.2010 odstraněny ve stanovené lhůtě.

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

14. O žalobě soud rozhodoval v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (*dále jen s.ř.s.*).

15. Žalobu soud shledal nedůvodnou.

16. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

16. Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle odst. 2 je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Podle odst. 3 soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*

17. Pokud jde o nečinnost správního orgánu Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, např. v rozsudku ze dne 22.3.2012, čj. 7Ans 5/2012-35, že se „... nelze ochrany ve správním soudnictví podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Působnost těchto ustanovení je omezena na případy, kdy má správní orgán ve správním řízení povinnost vydat rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce, nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpал, pokud mu je ovšem příslušný procesní předpis zakládá, zákonné prostředky k ochraně před nečinností správního orgánu. K vynucení jiného konání správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. nikomu žalobní legitimaci nezakládá a není ani založena pravomoc soudu poskytovat ochranu proti jiné nečinnosti správního orgánu než takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení, a rozhodovat o povinnosti správního orgánu v určité době takový jiný úkon provést. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Ans 6/2010 - 142, a ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 - 50, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98.)“ Všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz.

18. Mezi účastníky je sporným, zda bylo podání žalobce ze dne 23. 12. 2010 formulované:: „*Žádám o prominutí příslušenství daní, dle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., v aktuálním znění, vyměřených u všech daní za posledních šest let.*“, žádostí, na jejímž základě mělo být zahájeno řízení o prominutí příslušenství daní žalobci a následně vydáno rozhodnutí podle § 55a ZSDP, jak tvrdí žalobce, nebo zda podání trpělo vadami, které nebyly přes výzvu žalovaného ve stanovené lhůtě odstraněny, proto se stalo ve smyslu § 74 odst. 3 d.ř. neúčinným, a žalovanému povinnost vydat o něm meritorní rozhodnutí nevznikla, jak tvrdí žalovaný.

19. Sporné podání bylo žalobcem učiněno 23. 12. 2010, tedy za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (*dále jen ZSDP*), účinného do 31.12.2010.

20. Podle § 55a odst. 1 ZSDP *ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení. Podle odst. 2 ministerstvo může obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši daně, která z těchto důvodů může být posouzena a prominuta.*

21. Obecně závazným právním předpisem podle § 55a odst. 2 ZSDP je vyhláška č. 299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně (*dále jen vyhláška č. 299/1993 Sb.*) účinná do 31. 12. 2010. Podle § 1 odst. 1 uvedené vyhlášky *finanční úřad může k zamezení nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů nebo tvrdosti zcela nebo částečně prominout příslušenství daně podle daňových zákonů, s výjimkou exekučních nákladů, a to maximálně do výše 600 000 Kč v běžném kalendářním roce u jednoho daňového dlužníka a jedné daně. Podle § 1 odst. 2 do této maximální výše se započte výše příslušenství daně, které bylo již prominuto u stejné daně v běžném kalendářním roce. Podle § 3 odst. 1 o prominutí příslušenství daně se rozhoduje na základě žádosti daňového dlužníka.*

22. Z § 55a vyplývá, že prominout daň či příslušenství daně je v kompetenci Ministerstva financí, které je oprávněno, a učinilo tak, zmocnit obecně závazným právním předpisem k promíjení daně či jejího příslušenství správce daně. Slova „...*může ... prominout ...*“ v prvním odstavci § 55a je nutno vykládat tak, že na prominutí daně, resp. jejího příslušenství nemá žadatel právní nárok. Dále lze z ust. § 55a ZSDP dovodit, že řízení o prominutí daně či příslušenství může být zahájeno jak z moci úřední, tak na základě podání daňového subjektu, které zákon označuje za žádost. O žádosti je kompetentní orgán povinen rozhodnout tak, že jí vyhová (zcela nebo částečně) nebo zamítne, nedojde-li v zákonem stanovených případech k odložení žádosti bez jejího posouzení. Z uvedeného lze učinit závěr, že ačkoliv na prominutí daně či příslušenství daně žadatel nemá právní nárok, byla-li podána žádost o prominutí daně, resp. příslušenství daně, byl příslušný správce daně povinen vydat o žádosti rozhodnutí.

23. Daňový řád stejně jako jiné procesní předpisy (např. zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád) klade na obsah podání určité minimální požadavky, bez nichž považuje podání daňového subjektu za nezpůsobilé jeho projednání.

Zároveň stanoví postup správce daně pro případ, že podání zákonným požadavkům nevyhovuje, a právní následky odstranění, resp. neodstranění vad podání.

24. Podle § 21 odst. 6 ZSDP (procesního předpisu účinného ke dni podání žádosti) *pro řízení je rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno. Z podání musí být patrné, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje* (odst. 6). *Má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, vyzve správce daně daňový subjekt nebo jinou osobu zúčastněnou na řízení, aby je podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou správce daně stanoví, odstranil. Současně ho poučí o následcích spojených s jejich neodstraněním* (odst. 8, věta první a druhá). *Bude-li podání opraveno ve stanovené lhůtě, hledí se na ně tak, jako by bylo předloženo bez vady v den původního podání. Bude-li opravené podání předloženo až po uplynutí lhůty, považuje se za podané dnem, kdy bylo podáno po opravě. Nebude-li vyhověno výzvě správce daně, hledí se na toto podání, jako by vůbec nebylo podáno* (odst. 9).

25. Dne 1.1.2011 nabyl účinnosti nový daňový řád. Ten v § 264 stanovil, že *řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší* (odst. 1). *Žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkáni daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech* (odst. 6).

26. K odstraňování vad nový daňový řád v § 74 stanovil, že *má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, vyzve správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví* (odst. 1). *Výzva obsahuje poučení o následcích spojených s neodstraněním označených vad* (odst. 2). *Budou-li vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na podání, jako by bylo učiněno řádně a včas. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným, o čemž pořídí správce daně úřední záznam a vyrozumí podatele; vyrozumění není třeba v případě, že podatel na výzvu k odstranění vad neučinil vůči správci daně žádný úkon* (odst. 3).

27. Žádost žalobce ze dne 23.12.2010 podle názoru soudu nesplňovala obecné náležitosti podání v daňové věci, neboť „co se navrhuje“, nebylo vyjádřeno dostatečně konkrétně. Žalovaný zcela důvodně vyzval žalobce, aby předmětnou žádost upřesnil a doplnil konkrétní platební výměry na úroky, resp. penále z prodlení úhrad daňových povinností, včetně doplnění výše předepsaných úroků, resp. penále a specifikace, k jakým daňovým povinnostem a za jaká zdaňovací období byly předepsány. Pro odstranění vad byla žalobci stanovena lhůta 15 dnů od doručení výzvy. Tuto lhůtu považuje soud za zcela přiměřenou a zejména umožňující žalobci, aby využil případně institutu potvrzení o stavu jeho osobního účtu a požádal ve smyslu § 151 daňového řádu o vystavení příslušného potvrzení. Žalovaný rovněž poskytl žalobci v zákonu odpovídajícím rozsahu poučení o právních důsledcích jak pro případ, že výzvě vyhová, tak pro případ, že vady podání neodstraní, včetně poučení o neúčinnosti podání při marném uplynutí lhůty. Postup žalovaného korespondoval s ust. § 74

odst. 1 d.ř. a byl naprosto v souladu se základními zásadami daňového řízení, zejména se zásadami zakotvenými v § 5 d.ř. Soud má za to, že ustanovení § 74 odst. 1 d.ř. lze vnímat jako formalizovaný způsob spolupráce správce daně a daňového subjektu, směřující k zajištění projednatelného podání, které po jeho zpoplatnění bude moci správce daně řešit. Žalobce, kterému byla výzva doručena 16.1.2011, sice na výzvu ve stanovené lhůtě reagoval, konkrétně dva dny před jejím uplynutím. Specifikaci svého požadavku ve smyslu výzvy ale neprovedl, odkázal na žalovaným vedenou evidenci a pro případ, že žalovaný bude na svém požadavku upřesnění trvat, požádal, aby mu „*byl poskytnut výpis z evidence daňových povinností s uvedením položek vzniklého příslušenství daní, s uvedením čísla platebního výměru, kterým bylo toto příslušenství daňovému subjektu sděleno, případně vystavení tohoto platebního výměru, pokud příslušenství nebylo dosud daňovému subjektu sděleno.*“ s tím, že o obdržení výpisu pak doplní svou žádost. Posledním dnem lhůty pro odstranění vad podání byl den 31.1.2011. Pakliže v odpovědi na výzvu ze dne 29.1.2011 ani později před uplynutím lhůty žalobce vady podání neodstranil a současně nepožádal ve smyslu § 36 d.ř. o prodloužení lhůty k odstranění vad, stalo se podání uplynutím lhůty, tj. dnem 31.1.2011, neúčinným. Z dikce § 74 odst. 3 věty druhé d.ř. nutno dovodit, že tento právní důsledek nastal nezávisle na vůli žalovaného, přímo ze zákona (ex lege). Na tomto závěru nemůže nic změnit ani okolnost, že podle svého skutečného obsahu byla odpověď žalobce na výzvu ze dne 29.1.2011 mimo jiné žádostí o vystavení potvrzení o stavu jejího osobního účtu ve smyslu § 151 odst. 1 d.ř. ani okolnost, že byl vyzván žalovaným k zaplacení správního poplatku.

28. Žalobce k důkazu předložil v kopii žádost z 23.12.2010 adresovanou Finančnímu úřadu v Sokolově a rozhodnutí o žádosti o prominutí příslušenství daně Finančního úřadu v Sokolově ze dne 16.12.2011, čj. 162122/11/155911401160, dále žádost z 23.12.2010 adresovanou Finančnímu úřadu pro Prahu 4 a rozhodnutí o žádosti o prominutí příslušenství daně Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 8.7.2011, čj. 353048/11/004513104113, a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 5.9.2012, čj. MF-17383/2012/904. Uvedenými důkazy chtěl prokázat, že bylo na základě totožných žádostí uvedenými správci daně a Ministerstvem financí o žádostech o prominutí příslušenství daně rozhodnuto.

29. K uvedené argumentaci žalobce soud uvádí, že v tomto řízení není oprávněn hodnotit správnost procesního postupu a rozhodnutí v případech, na které žalobce odkazuje. Procesní postup správních orgánů v jiných věcech tak nemohl mít vliv na posouzení zákonnosti nyní soudem přezkoumávaného postupu správního orgánu v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Soud i při vědomí žalobcem předložených důkazů (odst. 28) setrvává na své právní argumentaci (odst. 27) a je přesvědčen o její správnosti.

30. Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovanému nevznikla povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. Žaloba proto nebyla shledána důvodnou a soud ji v souladu s § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

31. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 3. října 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová